

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Ing. V. Š.**, zastoupeného Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministr obrany**, se sídlem Tychonova 1, Praha 6, o žalobě proti přípisu ze dne 19. 1. 2011, č.j. 4086/2010-1140, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2011, č. j. 5 Ad 3/2011 - 62,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené advokátce stěžovatele Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, **se přizná vá** odměna za zastupování ve výši 5760 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

Odůvodnění:

Žalobce se podanou žalobou domáhal soudního přezkumu písemnosti ze dne 19. 1. 2011, č.j. 4086/2010-1140, Městský soud v Praze usnesením ze dne 2. 6. 2011, č. j. 5 Ad 3/20011 – 62 žalobu žalobce podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) odmítl.

Městský soud v Praze ze správního spisu zjistil, že ředitel Vojenského zpravodajství přípisem ze dne 14. 12. 2010 sdělil žalobci v reakci na jeho žádost o zaplacení nevyplacené části platu ze dne 7. 12. 2010, že zatím není známo, jak ministr obrany rozhodl o rozkladu, který žalobce podal proti rozhodnutí o odnětí hodnosti. Proti tomuto přípisu podal

žalobce podání označené jako odvolání. Žalobou napadenou písemností ředitel Kabinetu ministra obrany žalobci sdělil v reakci na podání žalobce označené jako odvolání ze dne 21. 12. 2010, že předmětná věc nespadá do řízení ve věcech služebního poměru, a proto k žádosti žalobce ze dne 7. 12. 2010 nebylo vydáno formalizované rozhodnutí a ani reakci na tento přípis nelze projednat v odvolacím řízení, ale pouze jako stížnost. Dále pak bylo žalobci sděleno, že ministr obrany podanému rozkladu vyhověl a rozhodnutí o odnětí hodnosti zrušil. Plat tak měl být žalobci automaticky doplacen v nejbližším výplatním termínu.

Městský soud v Praze poukázal na § 70 písm. a) s. ř. s. a § 46 téhož zákona a dospěl k závěru, že pro posouzení přípustnosti žaloby je rozhodující, že žalobce brojí proti sdělením, která však nemají povahu správního rozhodnutí, tj. nezakládají ani závazně neurčují práva a povinnosti. Žalobou napadený akt tedy není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., jímž by se zakládala, měnila, rušila nebo závazně určovala žalobcova práva nebo povinnosti. Takový akt tedy není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a je vyloučen ze soudního přezkumu. Z tohoto důvodu soud žalobu podle § 46 ods. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost, její důvody podřadil pod ust. § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s.

Stěžovatel soud obsáhle obeznámil se „základními skutkovými okolnostmi předcházejícími zde řešenou problematiku“ a uvedl, že má za to, že napadené sdělení žalovaného je nutno z materiálního hlediska považovat za rozhodnutí správního orgánu o podaném odvolání a tím i podléhá soudnímu přezkumu. Služební orgán se zabýval odvolacími námitkami stěžovatele, které fakticky přezkoumal a rozhodl o nich tak, že v podání ve věci úpravy platu a náhrad zvýšených životních nákladů nejsou uvedeny žádné nové skutečnosti a v odvolání navržené důkazy rovněž nemohou přinést nové skutečnosti. Služební orgán dále argumentačně odkazuje na tři dřívější rozhodnutí ministra obrany č.j. 856/2009-1140 ze dne 4. 8. 2009, č.j. 1113/2010-1140 ze dne 26. 8. 2009 a č.j. 2388/2010-1140 ze dne 23. 8. 2010, které označuje za „dopisy“, přičemž závěry obsažené v dopisech ministrů obrany považuje za platné a neměnné. Všechna tři rozhodnutí byla stěžovatelem napadena správními žalobami. Fakticky pak žalovaný takovým právním aktem prvoinstanční rozhodnutí potvrdil a odvolání stěžovatele zamítl podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

Stěžovatel dále upozornil na rozhodnutí Městského soudu v Praze vedené pod sp. zn. 9 Ad 6/2010, z něhož vyplývá, že rozkaz ředitele Vojenského zpravodajství č. 160 ze dne 23. 7. 2009 ve věcech personálních, kterým byl stěžovatel zařazen na příslušné systematizované místo, je možné považovat za rozhodnutí správního orgánu, které podléhá soudnímu přezkumu. Na podporu svých závěrů stěžovatel rovněž odkázal na usnesení Ústavního soudu IV. ÚS 233/02 a rozsudek Nejvyššího správního soudu 1 Afs 147/2005 - 107.

Stěžovatel rovněž vyšel ze závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ans 3/2009 a dovodil, že za situace, kdy bylo ministrem obrany o odvolání stěžovatele fakticky rozhodnuto, nelze podávat žalobu na nečinnost a stěžovatel tak

postupoval správně, pokud podal žalobu na zrušení nezákonného rozhodnutí. Měl–li však Městský soud v Praze za to, že „nelze pro předčasnost žalovat rozhodnutí, měl konat řízení o žalobě proti nečinnosti“. Soud tak mohl učinit při vědomí rozsudků Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Aps 2/2005 a 7 Afs 100/2004, z nichž plyne, že pokud měl soud názor, že napadený přípis nepodléhá soudnímu přezkumu, bylo na místě posoudit návrh stěžovatele jakožto žalobu na ochranu před nečinností, neboť soud je po zahájení řízení povinen určit, jakému typu ochrany tvrzení žalobce odpovídá. Není v procesní dispozici účastníka zvolit si, kterou ze žalob bude považovat za výhodnější. Postup Městského soudu je v rozporu se soudní ochranou veřejných subjektivních práv, neboť ze sdělení ministra je seznatelné, jak bude rozhodnuto o jeho odvolání a následné rozhodnutí soudu by vedlo jen k dalšímu neúměrnému prodlužování sporu.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřil přesvědčení, že o peněžních náležitostech, kterých se žalobce svými podáními domáhal, není rozhodováno v řízení ve věcech služebního poměru vojáka z povolání, neboť nejde o věci, které jsou uvedeny v taxativním výčtu obsaženém v § 145 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání. Žalobou napadená sdělení ředitele Vojenského zpravodajství č.j. 95-47/2010-4730-VB ze dne 14. 12. 2010 a sdělení ředitele Kabinetu ministra obrany č.j. 4086/2010-1140 ze dne 19. 1. 2011 nejsou správními rozhodnutími, nýbrž pouze informují stěžovatele o některých skutečnostech spíše procesního charakteru.

Sdělení ředitele Kabinetu ministra obrany č.j. 4086/2010-1140 ze dne 19. 1. 2011, které stěžovatel označuje jako rozhodnutí žalovaného o odvolání nebylo zpracováno, podepsáno a odesláno žalovaným, který jediný by byl příslušným služebním (odvolacím) orgánem, pokud by v předmětné věci šlo o ve věcech služebního poměru vojáka z povolání. Jedná se pouze o sdělení ředitele Kabinetu ministra obrany a označovat je jako rozhodnutí ministra obrany o odvolání je pouze účelové. Stěžovatelem citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Aps 2/2005 se týká pouze postupu soudu, který neodstranil vady žaloby v případě, kdy byly pochybnosti, čeho se vlastně žalobce domáhá (zda ochrany před nezákonným zásahem nebo nečinností).

Nejvyšší správní soud napadené usnesení Městského soudu v Praze přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejprve je nutno poznamenat, že napadá-li kasační stížnost usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby, přichází v úvahu, z povahy věci, pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Nejvyšší správní soud tak může posoudit pouze správnost těch závěrů Městského soudu v Praze, které jej vedly k odmítnutí žaloby.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že jakkoliv by úvaha Městského soudu v Praze o otázce přípustnosti přezkumu napadeného sdělení ve správním soudnictví mohla být nepochybně podrobnější, stále ještě vyhovuje požadavkům, které jsou kladeny na přezkoumatelné soudní rozhodnutí, byť se nachází na jeho samé hranici. Z daného rozhodnutí jsou totiž patrné důvody, o které soud opřel své usnesení o odmítnutí návrhu stěžovatele [§ 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s].

Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, stěžovatel adresoval řediteli Vojenského zpravodajství žádost o vyplacení části platu a nevyplacených peněžních náležitostí ze dne 7. 12. 2010, kde namítal, že mu přestal být na základě nepravomocného rozhodnutí ministra obrany č. 2992/2010-1140 vyplácen plat a tuto částku nárokoval od 28. 9. 2010, rovněž požadoval vyplatit části platu od 1. 7. 2007 do 31. 12. 2007 ve výši 5400 Kč, od 1. 7. 2007 do 31. 12. 2007 ve výši 31 740 Kč, ve stejném období dále ve výši 13 876 EUR, od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008 ve výši 108 000 Kč a od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008 ve výši 12 632 EUR. Přípisem ředitele Vojenského zpravodajství ze dne 14. 12. 2011 k žádosti stěžovatele o vyplacení části platu a peněžních náležitostí ze dne 7. 12. 2010 bylo stěžovateli sděleno, že zatím není známo rozhodnutí ministra obrany o rozkladu, který stěžovatel podal proti rozhodnutí o odnětí hodnosti, jímž došlo mimo jiné i k zastavení výplaty platu. Ve věci žádosti o vyplacení dosud nevyplacených peněžních náležitostí bylo stěžovateli rovněž oznámeno, že nadále platí již dříve vydané rozkazy a nelze tedy rozhodovat v téže věci znovu. Stěžovatel podal dne 21. 12. 2010 „odvolání proti rozhodnutí ze dne 14. 12. 2010“. V něm uvedl, že dne 7. 12. 2010 uplatnil podle § 159 odst. 3 a 4 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, peněžitý nárok. Stěžovatel zdůraznil, že navrhoval důkazy a požadoval zpřístupnění materiálů odboru ekonomického zabezpečení vztahujících se k jeho osobě. O tomto řádně uplatněném peněžitém nároku však ředitel Vojenského zpravodajství rozhodl nepřezkoumatelným způsobem.

Stěžovatel byl posuzovaným přípisem ze dne 19. 1. 2011 poté informován, že již bylo vyhověno rozkladu rozhodnutím ministra obrany čj. 3220-11/201-1140 ze dne 20. 12. 2010 a rozhodnutí o odnětí hodnosti bylo zrušeno. Protože toto rozhodnutí již bylo dne 29. 12. 2010 doručeno, byl stěžovatel dále informován, že mu bude plat za období od 28. 9. do 31. 10. 2010 automaticky doplacen v nejbližším náhradním termínu. Stěžovatel byl dále zpraven o tom, že ředitel Vojenského zpravodajství nevydal k žádosti stěžovatele ze dne 7. 12. 2010 žádné formalizované rozhodnutí a ani podání stěžovatele ze dne 21. 12. 2010, byť označené jako odvolání, nelze projednat v odvolacím řízení, ale pouze jako stížnost. Stěžovatel dále k věci úpravy platu neuváděl žádné nové skutečnosti ani důkazy. Závěry obsažené v dopisech ministrů obrany ze dne 4. 8. 2009 a 31. 8. 2009 nebylo možné změnit a z téhož důvodu nemohl ředitel Vojenského zpravodajství vyhovět žádosti stěžovatele ze dne 7. 12. 2010 a ani ministr „odvolání“ stěžovatele ze dne 21. 12. 2010.

Ve své předchozí judikatuře Nejvyšší správní soud vícekrát dovodil, že přípisy či sdělení správního orgánu, které nemají formu rozhodnutí, mohou být za určitých okolností posuzovány jako materiální rozhodnutí dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. května 2006, č. j. 1 Afs 147/2005 - 107). Stejně tak se již dříve vyslovil i Ústavní soud ČR, když konstatoval, že není rozhodující, jak správní orgán svůj akt označil nebo případně věc vyřídil toliko neformálním přípisem (či formálně nedokonalým rozhodnutím, např. bez odůvodnění či poučení o opravném

prostředku) v domnění, že není jeho povinností vydat rozhodnutí v určité procesní formě. Takový akt může být podroben rovněž soudnímu přezkumu, i když jeho tvorba případně neproběhla předpokládanou zákonnou procedurou, neboť právě tato skutečnost může vést ke zrušení takového "rozhodnutí" (viz; blíže usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 8. 2002, sp. zn. IV. ÚS 233/02, přístupné na www.concourt.cz). V některých případech Nejvyšší správní soud naproti tomu dovodil, že sdělení či přípis nepředstavuje rozhodnutí v materiálním slova smyslu dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., a to zejména tam, kde se jednalo o pouhé informační sdělení, vyrozumění či přípis správního orgánu, které žádným způsobem nezasahovaly do právní sféry stěžovatele (viz blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2006, č. j. 6 Ads 84/2005 - 52, rozsudek ze dne 21. 5. 2007, č. j. 4 Ans 6/2005 – 117, nebo rozsudek ze dne 14. 7. 2004, č. j. 7 As 20/2004 - 87, přístupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud, co se týče samotné povahy individuálního správního aktu, konstatuje, že rozhodnutí obecně je takový úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti žalobce. Pojem „rozhodnutí“ ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. je tak třeba v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu chápat v „materiálním“ smyslu, jako individuální správní akt vydaný orgánem veřejné moci při výkonu veřejné správy z pozice jeho vrchnostenského postavení, a to bez ohledu na jeho označení, formu nebo procesní předpisy, jimiž se jeho vydání řídí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 147/2005 - 107, publikovaný pod č. 923/2006 Sb. NSS).

Tyto materiální znaky však výše zmiňovaný přípis ze dne 19. 1. 2011 a priori nesplňuje. Podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Již úvodem tak lze předestřít, že výše uvedeným sdělením ředitele Kabinetu ministra obrany ze dne 19. 1. 2011 o postupu ve věci stěžovatel nepochybně nemohl být dotčen ve své právní sféře, neboť jím o žádných subjektivních právech stěžovatele nebylo rozhodnuto.

Dané sdělení reagovalo na přípis stěžovatele označený jako odvolání, ve kterém nesouhlasil s odpovědí ředitele Vojenského zpravodajství, kde bylo stěžovateli toliko sděleno, že o jeho rozkladu nebylo ještě rozhodnuto a nadále platí již dříve vydané rozkazy. Na tomto místě se zdejší soud zastaví u posouzení písemnosti ředitele Vojenského zpravodajství a pro přehlednost hned uvede, že tato reakce správního orgánu není individuálním správním aktem, který by byl rozhodnutím v materiálním nebo formálním slova smyslu. Jinými slovy řečeno, stěžovatel obsahem svého podání ze dne 7. 12. 2010, na nějž ředitel Vojenského zpravodajství reagoval, nezaložil právní režim dle zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, dle něhož by muselo být ve věci rozhodnuto. Předmětné sdělení ředitele Vojenského zpravodajství nezaložilo vůči stěžovateli žádný subjektivně právní stav požadovaný § 65 odst. 1 s. ř. s. Z jeho obsahu a ani z obsahu „žádosti stěžovatele o vyplacení nevyplacené části platu a nevyplacených peněžních

náležitostí“ ze dne 7. 12. 2010 ani nelze dovodit, že by bylo možno na něj usuzovat např. v režimu případné žádosti o obnovu řízení, jak bude vyloženo níže.

Stěžovatel totiž v podání ze dne 7. 12. 2010 jednak požadoval vyplatit část platu na základě rozhodnutí ministra obrany č.j. 2992/2010-1140 ze dne 16. 9. 2010; k tomu lze vztáhnout informaci ředitele Vojenského zpravodajství, s tím, že zatím nebylo známo pravomocné rozhodnutí o podaném rozkladu. Zbývající část přípisu, tedy sdělení, že nadále platí již dříve vydané rozkazy a nelze rozhodovat v téže věci, měla patrně vyřídit následující obsáhlejší část podání stěžovatele ze dne 7. 12. 2010. V něm stěžovatel požadoval doplatit části platu ve vztahu k rozhodnutím ředitele Vojenského zpravodajství č.j. 4-150/6-47/2007-5847 ze dne 30. 6. 2007, č.j. 738/49-2913/2006-5847 ze dne 1. 7. 2007, č.j. 4-13/2-91/2008 ze dne 29. 9. 2008, aby však následně správní orgán poučil, že dne 2. 10. 2009 bylo Městským soudem v Praze zahájeno řízení o přezkumu rozhodnutí ministra obrany č.j. 1113/2009-1140 ze dne 26. 8. 2009, kterým ministr obrany rozhodl o podaném odvolání proti výše uvedeným rozhodnutím ředitele Vojenského zpravodajství. Stěžovatel rovněž požadoval peněžní plnění v souvislosti s platovým výměrem ředitele Vojenského zpravodajství č.j. 738/49-2913/2006-5847 ze dne 1. 7. 2007 a č.j. 4-13/2-91/2008-5847 ze dne 29. 8. 2008. K prokázání oprávněnosti jeho nároku stěžovatel představil návrh na provedení deseti důkazů, nelze však přehlédnout, že se jedná toliko o listiny jako rozhodnutí ředitele Vojenského zpravodajství, rozkazy, rozhodnutí ministra obrany o odvolání a podání stěžovatele v předmětných věcech, tedy listiny, jejichž existenci jak stěžovatel, tak správní orgány již dříve nepochybně vedly v patrnosti. Závěrem stěžovatel požádal o zpřístupnění všech finančních materiálů vztahujících se k jeho osobě. Výtky stěžovatele v podání ze dne 7. 12. 2010 v podstatě směřovaly k poukazu na nezákonnost rozhodnutí a platebních výměrů (např. otázka doručení, pravomoci k jejich vydání), v důsledku čehož mu nebylo poskytnuto nárokované peněžité plnění. Jakkoliv by však snad bylo možno považovat reakci ředitele Vojenského zpravodajství za nikoli pouhou informaci o stavu řízení o rozkladu a poukaz na neměnnost (myšleno patrně právní moc) vydaných rozkazů, nýbrž za zcela neformální posouzení o neshledání důvodů pro přezkumné řízení (nazíráno v materiálním smyslu), o této skutečnosti se rovněž nevydává žádné rozhodnutí, ale je pouze sděleno s uvedením důvodů podateli. Proti takovému sdělení, vzhledem k jeho povaze, nepřichází v úvahu podání odvolání a nepodléhá soudního přezkumu.

Za situace, kdy pak „odvoláním“ stěžovatele bylo napadeno pouze „sdělení“, které není rozhodnutím podle zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, bylo možno stěžovateli opět pouze sdělit, že „odvolání“ v režimu tohoto zákona není případné. Tak bylo ostatně v přezkoumávaném přípise i uvedeno. Nejvyšší správní soud pak ani neshledal, že by odpověď ředitele Kabinetu ministra obrany závazným způsobem určovala práva či povinnosti stěžovatele podle některého jiného právního předpisu. To však stěžovatel v kasační stížnosti ani netvrdil.

Tato odpověď se totiž toliko omezuje na konstatování, že ve věci již bylo o rozkladu rozhodnuto, finanční částka bude stěžovateli doplacena a závěry obsažené v dopisech ministrů obrany ze dne 4. 8. 2009, 26. 8. 2009 a 23. 8. 2010 nelze změnit. Citovaný přípis (ostatně stejně jako přípis ředitele Vojenského zpravodajství) nadto neodpovídá zákonným požadavkům na náležitosti správního rozhodnutí. Odvolacím

orgánem v případě odvolání proti případnému rozhodnutí ředitele Vojenského zpravodajství by byl ministr obrany, nikoliv ředitel jeho kabinetu. Lze shrnout, že přípis, jímž správní orgán toliko oznámil určité skutečnosti informačního nebo procesního charakteru, a který nemá žádné zákonné náležitosti správního rozhodnutí (výrok, odůvodnění a poučení o opravném prostředku), není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.; takový akt je vyloučen z přezkoumávání soudem ve správním soudnictví a žalobu proti němu podanou správní soud odmítne jako nepřípustnou [§ 46 odst. 1 písm. d), § 68 písm. e), § 70 písm. a) s. ř. s.].

Pokud stěžovatel odkazoval na rozsudek zdejšího soudu č. j. 6 Aps 2/2005 a 7 Afs 100/2004, kasační soud zde hodnotil procesní postup krajského soudu, jenž neodstranil vady žaloby za účelem zjištění, zda se žalobce domáhá ochrany před nezákonným zásahem nebo nečinností správního orgánu. Stěžovatel však v žalobě požadoval zrušení „rozhodnutí“ ze dne 19. 1. 2011. Městský soud v Praze po zjištění, že žaloba nenapadá rozhodnutí podle § 65 s. ř. s., správně rozhodl o jejím odmítnutí.

Náležitosti žaloby proti nečinnosti v podání stěžovatele nebyly specifikovány, stěžovatel se tohoto postupu domáhá v kasační stížnosti, aniž by před tím jakkoliv postupoval podle § 80 zákona č. 500/2004 Sb. a následně se domáhal, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé (§ 79 odst. 1 s. ř. s.).

Zdejší soud pro informaci poznamenává, že žalobou na nečinnost se lze domáhat ochrany u soudu jen tehdy, pokud je správní orgán nečinný při vydání rozhodnutí, jímž má být založeno, změněno, zrušeno nebo závazně určeno právo nebo povinnost žalobce. Jestliže úkon správního orgánu nemůže zasáhnout do práv a povinností žalobce (není rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky § 65 odst. 1 s. ř. s.), není v pravomoci soudu poskytovat ve správním soudnictví ochranu proti správnímu orgánu, který je s provedením takového úkonu v prodlení; nemůže proto rozhodnout o povinnosti správního orgánu úkon provést.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že sdělení ze dne 19. 1. 2011 svou formou ani obsahem není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud uzavřel, že napadené usnesení Městského soudu v Praze netrpí nezákonností z důvodu tvrzeného stěžovatelem podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a kasační stížnost proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v něm žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání soudu, ve výši 4200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 4800 Kč. Protože je ustanovená advokátka plátcem daně

z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 960 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 5760 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu